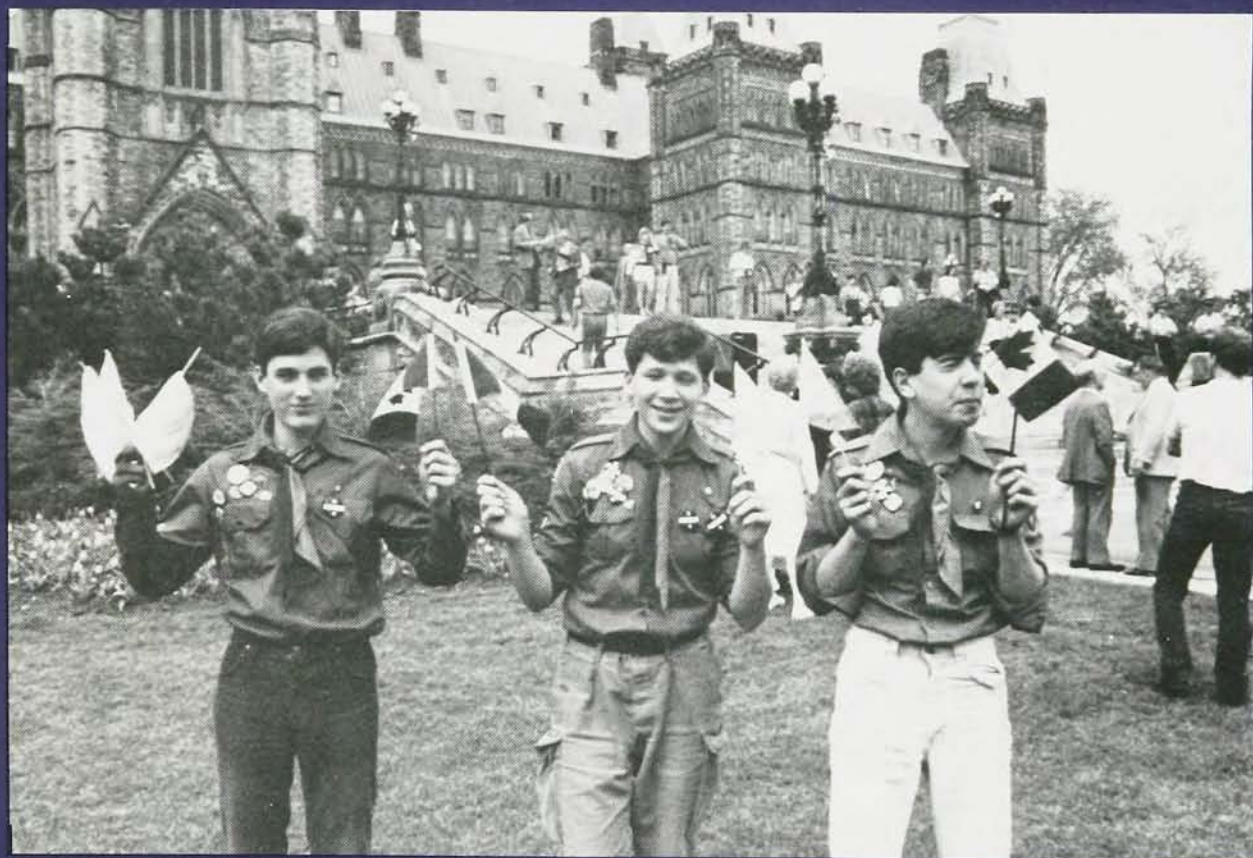

ЮНАК

ЛИПЕНЬ — СЕРПЕНЬ 1986

«Юнак» — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця — всього 10 чисел
в році.
Видає Головна Пластова Булава.

Редагус колегія
Головний редактор:
пл. сен. Ольга Кузьмович
Члени редакційної колегії:
пл. сен. Роман Копач
ст. пл. Роман Ващук
пл. сен. Тоня Горохович
ст. пл. Олесь Кузишин
пл. сен. Олександра Юзенів.

● Усі редакційні матеріали слід слати
на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право
виправляти мову, як теж скорочувати й
виправляти одержані матеріали згідно з
пластовою термінологією, пластовими
виховними напрямними та вимогами
юнацького віку читачів.

ЗМІСТ

Сторінка

1. Об'ява Головної Пластової Ради
2. Визначні сучасні українці — Микола Кравців
3. Б. і С. Кіт — Рятуймо наших дітей
4. Подруга Марта — Чергова зустріч Марти і Миросі
5. Звідомлення із 2-го конкурсу ім. С. Людкевича
6. пл. сен. Марта Заяць-Мялковська — Життя у
Пласті св. п. Наталки Бандери-Куцан
7. Про патронів пластових куренів: Андрій Гарасевич
8. Бурлацьке — курінна пісня
9. Молоде перо: Р. Даревич: Мій найкращий спогад
з дитинства
10. Школа Кобзарського Мистецтва в Малій Семінарії
в Римі
11. Княжий дар для „Юнака“, Подруга Марта
— Виступ учнів Школи ім. Ц. Паліїв
12. Привіти з таборів
13. Розбанич — Як служити при пластовій Службі
Божій
14. ст. пл. Дарка Ласовська — Співайте зі мною
15. Іван Франів — Пластуни ішли шляхами
16. Леонід Михайловський — Лісові квіти
17. Хроніка: Перша спроба, — Родинний табір
„Хмельниченків“, Лариса Власов — Андріївський
вечір в Мюнхені, Зорянна Когут — Табори,
табори, літні табори
18. Корнелій Шмулик — Прогулянка на Віла Веля
19. Усміхнися!
20. Список датків на Пресфонд „Юнака“

На обкладинці: Пластове юнацтво з Торонта на
демонстрації в Оттаві „Рятуймо наших дітей“, в суботу
17-го травня 1986 року.

Фото: Я. Кіт

ЮНАК

ЛИПЕНЬ — СЕРПЕНЬ 1986
Ч.П. 7 (268) РІК XXIV

Інтернаціональне стандартно-серійне число
0044-1384

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА „ЮНАКА“

\$20.00 американських доларів

Ціна одного прим. — \$2.00

YUNAK - Ukrainian Monthly Magazine, Published by PLAST PUBLISHING INC.
АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2, Tel. (416) 769-7855
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N.Y., 11702. U.S.A.
З ДРУКАРНІ Мирона Баб'юка, 1525 Emerson St., Rochester, N.Y. 14606 U.S.A.

КОНФЕРЕНЦІЯ Українських Пластових Організацій

Австралія — Аргентина — Велика Британія — І. Д. А. — Канада — Нідерланди

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА РАДА

Нью-Йорк, 30 червня 1986

ОБ'ЯВА

Очим подаємо до відома усім пластунам і пластунам у світі та українському громадянству, що згідно із Грамотою про Начального Пластуна, схваленою 5-им Збором Конференції Українських Пластових Організацій у 1970 р. та Правильником вибору Начального Пластуна — на внесення Комісії для вибору Начального Пластуна — Головна Пластова Рада постановила дня 18 червня 1986 проголосити *втретє* Начальним Пластуном на чергову семирічну каденцію

пл. сен. кер. ЮРІЯ СТАРОСОЛЬСЬКОГО, ЛЧ.

Урочисте введення в уряд новообраного Начального Пластуна відбудеться підчас Дня Пластуна — Пластунки дня 20 липня 1986 р. на Пластовій Оселі „Вовча Тропа” в ЗСА в присутності пластової молоді.

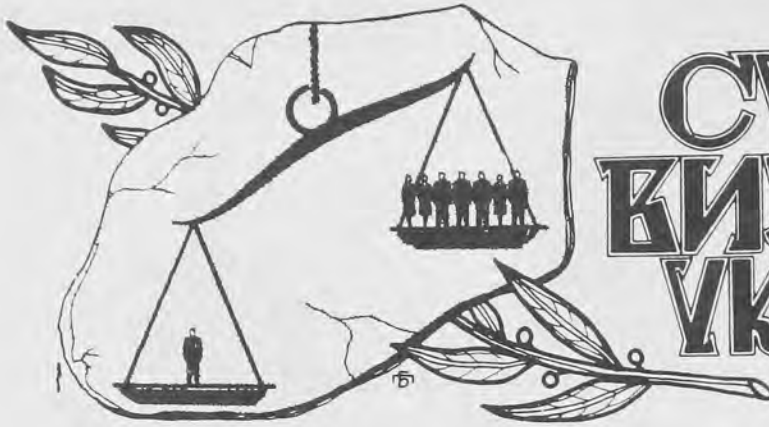
С К О Б !

Комісія для Вибору Начального Пластуна:

пл. сен. Михайло Мочула, голова
пл. сен. Михайло Беленюк
пл. сен. Оксана Бачинська
пл. сен. Богдан Кузишин
пл. сен. Денис Беднарський
пл. сен. Володимир Гнатківський
ст. пл. Ксеня Зелик

Президія Головної Пластової Ради:

пл. сен. Петро Содоль, голова
пл. сен. Юрій Ференцевич
пл. сен. Тарас Дурбак
пл. сен. Ярослав Падох
пл. сен. Слава Рубель
пл. сен. Іванна Ганкевич
пл. сен. Ірина Куровицька

СУЧАСНІ ВИЗНАЧНІ УКРАЇНЦІ

МИКОЛА КРАВЦІВ — ГЕНЕРАЛ

Микола Кравців був самотнім українцем поміж 67 членами багатонаціональної групи визначних осіб, яких з приводу 100-річчя Статуї Свободи в Нью-Йорку відзначив мейор міста Нью-Йорку Едвард Кач медалею Свободи у дні 2-го липня 1986 року. У проголошеному в пресі списку цих осіб знаходимо людей різних професій, визначних музиків, поетів, письменників, науковців, лікарів, акторів та між ними єдиного військовика генерала Миколу Кравцева, при якому підкреслено, що він українець.

Це високе відзначення і вирізнєння було для всіх українців великою радістю, а вже зокрема для всіх українських пластунів. Він у юнацьких та старшопластунських роках був добре відомий зі своєї пластової праці, зокрема на пластових таборах. Він теж був командантом першого на терені ЗСА табору для пластунів-розвідувачів у 1957 році на „Вовчий Тропі“, у підготовці до III-ої пластової проби. Табір організував курінь „Лісові Чорти“, до якого належить генерал М. Кравців, а бунчужним на цьому таборі був теперішній голова Головної Пластової Ради пл. сен. Петро Содоль.

Закінчивши військову школу у Вест Пойнті, тодішній ст. пл. М. Кравців одружився з пластункою Христею Квасовською і розпочав свою важку та довгу військову кар'єру. Він м. і. брав участь у в'єтнамській війні, був там поранений та відзначений медалею Пурпурового Серця. Часто виконував він завдання поза кордонами ЗСА, особливо в Європі, де і тепер перебуває на відповідальному становищі ад'ютанта американського головного командуючого збройними силами НАТО на Європу. Микола Кравців був найменований генералом-бригад у 1984 році. Він в часі своєї військової кар'єри одержав поруч відзначення у в'єтнамській війні, ряд високих військових відзначень. Теперішнє відзначення його як українця, що своєю працею зробив вклад у розвій ЗСА, а особливо міста Нью-Йорку приймаємо ми-пластуни з гордістю, що він це один із тих, для якого пластовий вишкіл був підставою до його високого військового становища.

О. Кузьмович

РЯТУЙМО НАШИХ ДІТЕЙ!

В суботу 17-го травня, ми були на величавій оттавській демонстрації в справі чорнобильської нуклеарної катастрофи.

Десь біля 2-ої години по полудні перед парламентом зібралася велика скількість демонстрантів включно з дітьми і старшими людьми. До них говорили деякі українські послы як Ю. Шимко, А. Вітер, О. Кіндій і сенатор П. Юзик, а також міністри М. Вілсон і Дж. Епп. Від них і від присутніх демонстрантів ми дуже багато дізналися про те, що сталося на Україні.

Колишні монtréalські юнаки а тепер активісти перед парламентом: А. Глуховецький зліва і Д. Хоменко справа

Ми дізналися, що через нуклеарну катастрофу в Чорнобилі згинуло багато наших земляків і ще більше потерпіло від нуклеарної радіації. Ми бачили, як маленькі діти дарували достойному міністрові Дж. Еппові харчові пакунки — наш жест допомоги для дітей на Україні, і просили його, щоб він старався через канадський уряд допомогти їм.

Ми брали участь у поході через місто в напрямі амбасад СРСР. Ми роздавали летючки. Перед амбасадой були відмовлені молитви і відспівано „О, Канадо” і „Ще не вмерла Україна”, а також підпалено радянський прапор. Перед залізною брамою амбасад одна жінка, вбрана на чорно і з малим хлопчиком, поклала великий вінок з білих лілей. Під час демонстрації над містом літав літак з написом „Брехня не рятує життя” в англійській мові.

Демонстрація в Оттаві в суботу 17-го травня 1986 р. перед Парламентом. Міністер Дж. Епп приймає пакунки від українських дітей. У другому ряді: посол Ю. Шимко, посол О. Кіндій, міністер М. Вілсон, посол А. Вітер і сенатор П. Юзик

Фото: Я. Кіт

Демонстрація в Оттаві: похід через місто в напрямі амбасад СРСР

Фото: Я. Кіт

На цій демонстрації ми мали нагоду зустрітися з торонтонськими юнаками, які в одностроях і організовано прибули на демонстрацію.

Ми теж з приємністю зустрічали наших колишніх таборовиків, а з деякими ще побачимося на майбутніх таборах.

СКОБ!

пл. уч. Борислав Кіт і

пл. уч. Зоріяна Кіт

ЧЕРГОВА ЗУСТРІЧ МАРТИ І МИРОСИ

В. Галімський — Пам'ятник Б. Хмельницькому у Києві

— Ой, пані Нагірна, то було чудесне! — вигукнула Марта, побачивши вчительку, що проходила перед готелем, вичікуючи на дівчат.

— Що ж таке було? — з усмішкою зустрічала своїх улюблениць учителька.

— Правда, що ми ще можемо піти на прохід отут біля готелю? — допитувалася Марта. — Ви нам сьогодні все розкажіть про Стуса! Хлопці дещо знають про його життя. Але про те, що він писав, і що було видруковане у нас, вони просили нас навчитися всього сьогодні від вас.

— А що ж вони знають? — хотіла довідатись пані Нагірна.

— Знають і те, чому його арештували вдруге в 1979 році, але що було з ним там десь далеко, як знущалися над ним — їм не відомо.

— Так, дорогі мої! — слухайте уважно. Постараюся розповісти так, щоб це могло закарбуватися у вашій пам'яті.

* * *

Повернулися до готелю точно перед північчю. Не могли довго заснути ні дівчата, ні вчителька. Вживалися з Стусовою поезією і так прагнули всі три зустрітись з його родиною. Та не могли цього зробити задля її безпеки. Зате пані Нагірна порадила передати родині через студентів гроші. Дала їм свій даток і заохочувала докласти ще від себе, що дівчата з радістю зробили.

По вечері була зустріч із студентами. Пішли понад Дніпром, посідали на пагорбі й вдивлялись у його плесо.

*Що тебе клясти, моя недоле?
Не клену, не кляв. Не проклену.
Хай життя — одне стернисте поле,
Але перейти — не промину.
В. Стус: Зимові дерева*

— О, чи ви знаєте про те, яким віршем прощав Стус Аллу Горську? — запитала Марта.

— Напевне дуже сумним і вагомим, — сказав Віктор. — Можете сказати хоч пару рядків того вірша?

— „Ярій, душе, Ярій, а не ридай!
У чорній стужі сонце України,
а ти шукай — червону тінь калини,
на чорних водах тінь її шукай.

— Зосереджено проказала зворушена Марта. — Наша вчителька казала, що Стусів характер особливий, він закликав у найтяжчій ситуації шукати в собі сили, дякує Богові, що мати не зуміла його від біди вберегти, бо біда допомогла йому зглибити життя, його висоти, коли людина боліючи, духово підноситься вгору, під небо.

У одному вірші Стус каже, що не проклинає своєї долі, свого життя, яке пройшов стернистим полем. Хоче його перейти, не оминати. Не запам'ятала я тих рядків, — продовжувала Миросю, — але в цьому вірші каже, що хоче свою душу вигладити об камінь.

— Ні, Миросю, інше слово тут у Стуса! — відізналася Марта. — Він сказав „обшмугляю“, а це, мабуть значить „витру“.

— Так! „обшмугляю“ краще звучить у цьому контексті слів, — погодилися хлопці. — А звідки вам відомо про муки Стуса в Кучіно після другого арешту.

— Стус написав щоденник і якимось дійшов він до журналу „Сучасність“. Каже пані Нагірна, що там описані страшні знущання КГБ над Стусом. Але поета не зламали. В'язні чужинці написали (це ті, що тепер живуть у Ізраїлі), що Стус своєю поставою у кожній ситуації викликав подив товаришів недолі. — Це справжній героїзм мучеництва, — повільно, зворушено розповідала Марта.

— О так! це героїзм! — докинув Віктор. — Єдиноможливий за умов життя в країні, де править бог — марксист, расист і людоджер, — сумно докінчив Петро.

— А цікаво, що там написали про Стуса євреї? — запитав Віктор.

— О, не тільки євреї, але й росіяни дуже похвально висловились. Євреї написав, що в українській літературі тепер нема більшого поета за Стуса, бо він є „джерелом божественних гармоній” — так написано в статті жида.

— А що каже ваша вчителька, — запитав Петро, — звідки в Стуса така духовна могутня сила?

— Пані Нагірна каже, що його мама так його виховала. А крім того, він багато читає, любить філософію Сковороди, знає Євангелію, псалми, Стус глибоко релігійний. Між іншим, казала пані Нагірна, що Стус не хоче бути поетом, і не має себе за справжнього поета. Поет — каже він, мусить бути добродієм. Коли б можна було краще жити, Стус віршів не писав би, робив би біля землі. Не любив також політиків, бо вони найбільші злочинці. Такий був його життєвий досвід.

— Пані Нагірна, — доповнювала розповідь Мирося — казала, що його найновіші вірші сповнені туги за родиною, за сином, якого знає тільки як малого хлопчика (а він уже дорослий тепер, народився 1966 року), про дружину написав, що вона була для нього голубинею, що допомогла вознестися йому до неба, сестру бачить пташкою, що б'є грудьми об мур, а матері просить нас не лишати на

призволяще. Вона ж виплакала свої очі за сином... Матері не можна залишати самої, слід писати до неї, дати доказ, що вона не сама у своєму горі.

— І ще одне треба сказати про Стуса, озвалася Марта. — Коли він став членом Гельсінкської групи, це було однозначне, що його арештують знову. Але він написав, що інакше зробити не міг. „Йде про духовне існування мого народу, не можна скласти руки. Це гріх!” Такий наш поет, незломний Стус!

— Знаєте, дівчатка, яке щастя, що ми маємо такого поета. Безмежно вдячні вам за всі розповіді, промовив Петро.

— А це ось маленький подарунок для Стусової родини — від пані Нагірної та від нас. Будьте ласкаві, передайте якось.

Хлопці встали, виструнчилися і шанобливо глянули на дівчат. — Але ж ви ще не від'їжджаєте, ми ще зустрінемося, правда? — промовив Віктор.

Повертаючи до готелю, почувалися спорідненими, близькими собі. Об'єднали їх переживання хвилюючого життя і творчості Василя Стуса, його доля, поетова віра, що він знайшов калину у духовім світі свого народу...

Подруга Марта

ЗВІДОМЛЕННЯ ІЗ 2-ГО КОНКУРСУ ІМ. СТАНИСЛАВА ЛЮДКЕВИЧА

В днях 7-го і 8-го червня 1986 р. відбувся в Торонті 2-гий Український Міжнародний Конкурс ім. Станіслава Людкевича.

В конкурсі взяли участь піяністи: Роман Шевчук і Міріам Худьо із ЗСА; Борис Медицький, Павліна Соколик, Петро Крочак, Таня Юхименко, Мія Бах, Марія Дольницька — із Канади. В сесіях сольоспіву виступили: Дарця Парада із ЗСА; Лариса А. Шепетик, Тетяна Подлуська, Дарія Салемка і Лілея Волянська — із Канади.

За успішну участь в сесіях виконавці одержали дипломи.

В суботу 7-го червня, сесіями фортепіану і сольоспіву провадили члени журі в складі: Дарія Каранович і Андрій Добрянський із ЗСА і Зеновій Лавришин із Канади.

Загальний музичний рівень сесій був дуже високий, у висліді чого журі вибрало виконавців і

програму до Фінального Концерту, який відбувся в неділю 8 червня. Після вислухання програми концерту, журі призначило нагороди: першу нагороду одержала піяністка МАРУСЯ ДОЛЬНИЦЬКА (Монреаль, Кан.), другу нагороду одержала піяністка МІЯ БАХ (Оттава, Кан.), третю нагороду (сольоспів) одержала ДАРІЯ САЛЕМКА (Ошава, Кан.)

Управа Українського Музичного Фестивалю в Торонті запланувала такі конкурси відбувати щоп'ять років, а між тим відбуваються музичні фестивалі-конкурси для середношкільної музикуючої молоді. В такому часі є змога підховати до Конкурсу ім. Станіслава Людкевича нових музиків.

Згідно з пляном, наступний Міжнародний Конкурс ім. Станіслава Людкевича відбудеться у 1991 році в Торонті, Канада.

Рада для Справ Культури при Секретаріаті СКВУ

ЖИТТЯ У ПЛАСТІ СВ. П. НАТАЛКИ БАНДЕРИ-КУЦАН

У 1952 році прибула родина провідника ОУН Степана Бандери до Баварії і оселилися в селі над одним з озер. Діти — Наталка, Андрій і Леся прибули у новацький табір в Кемпфенгаузен. Їхнє прізвище було тоді Карпак, під цим прізвищем жила родина до смерті батька.

Коли родина Карпак переїхала до Мюнхену, всі троє дітей стали учнями української суботньої школи, учасниками пластових сходин. У державній німецькій школі й у документах вживали вони прізвища Попель.

Коли в кінці 1949-50 років українці виїхали „за море”, в Мюнхені залишилася невеличка громада, а до того різних політичних переконань. Але для пластового юнацтва не було таких проблем, якими турбувалися їхні батьки. Ровесник Наталки — Андрій Ребет (син Льва Ребета, який в 1957 році загинув з руки большевицького агента Б. Сташинського, так, як і два роки пізніше загинув так само і Степан Бандера) ходив з Наталкою до однієї кляси української суботньої школи. Учителі пам'ятають, що такої солідарної, зжитої кляси, як наша, більше не було. Ми любили ходити до школи, бо мали спільні зацікавлення — усі ми були пластунами. Пласт був для нас островом-платформою у чужім середовищі.

На конгресі „Церква в потребі” 1957 року, зліва до права стоять: Мирося Маслов, Рома Цвик-Дольницька, монах з Голландії, Наталка Бандера, Марта Заяць-Мялковська, Ірка Нагірна

Наталка була добра пластунка. Поважна, здисциплінована, солідна. Чула я часом пригадку: „Ти повинна брати собі приклад з Наталки!”

Група пластунів в Мюнхені у 1957 році: зліва до права стоять: Наталка Бандера, Марта Заяць-Мялковська, Валерій Протопопів, Ірка Нагірна, Андрій Ребет, Рома Цвик-Дольницька, Тарас Яримович і Оксана Штайнер-Бабяк.

У пам'яті закарбувалися нам пластові прогулянки роверами по баварському підгір'ї Альп. Наталка найкраще знала околицю (родина Бандери постійно їздила на лешата в Альпи!), і тому вона саме підготовляла прогулянки. Одна з особливих, була одностижнева роверами до Гармішу і Міттенвальду, під час якої ми ночували в колибах для молоді. Найбільшу, мабуть, роль в нашому пластовому житті відіграли пластові табори на Гохлянді біля Кенігсдорфу. У 1953 році були ми прихильницями, а впродовж дальших років не проминули ні одного табору, і так заавансували аж до булавних. Здобули також вишкіл новацьких виховниць пл. сен. Т. Самотулки. Уже в 14-15 років ми стали сестричками. А в 1957 році КПС вислала нас — Наталку, Ліду Тузяк і мене до Англії репрезентувати український Пласт на World Camp of Girl Guides at Windsor.

Переглядаючи тепер старі альбоми й вирізки з англійської преси, бачу нашу знімку в народних одягах. Є і в пластових одностроях з міжнародних з'їздів „Церква в потребі” в Кенігштайні, де ми знайомили чужинців з українською пластовою молоддю і українськими проблемами.

Багато незабутніх споминів з юнацьких років. Гарні, тепло-соняшні, холодно-дошові пластові табори. Поважно-репрезентативні й весело-дотепні,

великим зусиллям приготувані й імпровізовані ватри. Теренові ігри, нічні напади на наш табір, „відплати” наші — при всьому цьому була Наталка, вона мала велику спортову витривалість і добрі помисли.

У 1958 році Наталка, Мирося Маслов і я здобули третю юнацьку пробу, стали пластунками вірлицями. Під час недуги Наталка пригадувала ці часи як найкращі в її житті.

По смерті батька родина Бандери виїхала до Канади, і наш зв'язок перервався. Та на студії Наталка повернулася до Європи. По закінченні студій економії, французької й англійської мов Наталка одружилася з пластуном Андрієм Куцаном — товаришем з юнацьких таборів. Жили вони в Мюнхені.

У 1973 році Юрій Фіголь організував перший лещатарський табір у Берхтесгадені. Наталка радо згодилася йому допомагати. Кілька разів була як інструктор, учитель лещатарства (була дипломованим інструктором цього спорту), також співпрацювала в групі для підготування української термінології лещатарства, вимог пластових вмілостей лещатарства.

А поруч з тим віддавала увесь свій час, усю свою енергію вихованню своїх дітей — Софії і Ореста, які є активні й добрі пластуни. У своїх дітях живе Наталка в Пласті і між нами далі, завжди...

пл. сен. Марта Заяць-Мялковська
Мюнхен, 2.4.1986

ПРО ПАТРОНІВ ПЛАСТОВИХ КУРЕНІВ

АНДРІЙ ГАРАСЕВИЧ

13 серпня 1917 р. у Львові — 24 липня 1947 р. в Берхтесгадені

Чи це дивний припадок, що два пластові курені — Курінь Старших Пластунів „Сіроманші” і П. Курінь УПЮ в Німеччині — вибрали собі патроном якраз Андрія Гарасевича? На це питання не тяжко відповісти. Постать Андрія Гарасевича має притягаючу силу — був він прикладним пластуном, великим приятелем природи, захопленим альпіністом, поетом романтичного покрою, а через свою передчасну смерть обвіяний аврою небуденности.

Андрій Гарасевич народився 13 серпня 1917 р. у Львові (Галичина), але вже на четвертому році життя переїздить з батьками на Закарпаття та відвідує гімназію в Хусті, опісля в Ужгороді, яку закінчує 1934 р. В 1937 р. переїздить до Праги, де на Карловому Університеті починає студії права. Однак вже рік пізніше переходить на філософський факультет на студії літературознавства. Після закінчення другої світової війни Андрій Гарасевич виїздить на еміграцію до Німеччини. Там, серед чарівної альпійської природи, він віддається своїй великій любові — мандруванню в гори. Під час одної з таких мандрівок на „Вацмана” він гине трагічно дня 24 липня 1947 р. Похований Андрій Гарасевич на кладовищі в Берхтесгадені.

Перші вірші почав Андрій Гарасевич писати ще в гімназії під псевдонімом Василь Сурмач; друковані у львівських журналах „Обрії” і „Напередодні”. Перша збірка віршів вийшла в Празі 1941 р. під назвою „Сонети”. Вони пересяклені романтизмом, а переживають історичні теми. Богдан Кравців твердить, що „в сонетній формі Андрій Гарасевич міг досягти справжніх успіхів і дуже жаль, що, послухавши різних критичних зауважень деяких критиків, він цю форму залишив, не повернувшись до неї вже ніколи.” Другу добу його поетичної творчости можна назвати пражською (1941-1945): цикл „Стара Прага”. Третій цикл, це поезії написані на еміграції в Німеччині „Легенди й образи” і „Плачі Єремії”. Найсильніші й найбільш зрілі поезії зібрані в циклі „Самотність”, які В. Державин називає „найкраще в літературній спадщині Гарасевича.” На закінчення слід додати, що Андрій Гарасевич був також талановитим музиком — він добре грав на фортепіані, а його улюбленим композитором був Бетговен.

Любов до природи, любов до поезії й любов до музики — ці три компоненти формували постать Андрія Гарасевича.

КУРІННА ПІСНЯ

II. Куреня УПЮ в Німеччині ім. Андрія Гарасевича

„II-му Куріневі УПЮ ім. Андрія Гарасевича
присвячує автор музики”слова: Андрій Гарасевич
музика: Степан Спех

БУРЛАЦЬКЕ

Марш

1. Як зій-де ра-нок ю-ний і чер-во-ний, мов
2. Вста-ю з землі роз-о-ра-но-го ло-на, мо-

з роз-цві-ту роз-смі-я-них ви-шень, ко-ли в ту-
лит-ву шлю. Сту-па-ю до стре-мен. Тремтить в бла-

ма-ні зро-джу-сть-ся день, і мчать у без-вість
кит-ній да-ле-чі ген-ген мо-я ме-та, мо-

снів вог-ни-сті ко-ні, ко-ли в ту-ма-ні зро-джу-сть-ся
го хит-тя ко-ро-на, тремтить в бла-кит-ній да-ле-чі ген-

день, і мчать у без-вість снів вог-ни-сті ко-ні.
ген мо-я ме-та, мо-го хит-тя ко-ро-на.

3. До не-ї йду. Не-знаний. Незбагну-тий. Крізь шум лі-

сів. Крізь спе-ку пу-ста-рів, крізь дим і смерть. Крізь

злид-ні і крізь скру-ти. Крізь чорні ла-ви лю-тих во-ро-

гів, крізь дим і смерть. Крізь злидні і крізь скру-ти.

лю-тих во-ро-гів.

Крізь чор-ні ла-ви лю-тих во-ро-гів.

МІЙ НАЙКРАЩИЙ СПОГАД З ДИТИНСТВА

Від найменшого дитинства я цікавився автами: синіми, червоними, малими, великими. Мавши два роки я отримав моє перше авто; нажаль воно було трохи менше ніж я сподівався. Але не залежно від цього я був захоплений моїм малим автом. Я всюди це авто зі собою таскав і завжди мріяв що в ньому справді їду, хоч я його пхав. Я ним переганявся проти найкращих перегонових їздців цілого світу. Я ним переїздив ліси, гори, міста і воду. Нажаль вся ця їзда була в моїй уяві. Я був би волів мати справжнє авто і ним їхати. Врешті мої мрії сповнилися.

Одного дня я сидів надворі й бавився моїми автами, коли тато приїхав з роботи. Я зразу побіг до авта. Тато запаркував і поки міг висісти з авта я вже сидів біля нього. Незалежно від того, що я був в авті, тато пішов до хати. В одну мить я був за керівницею. Мої маленькі рученята почали крутити керівницю на ліво, на право. Хоч я ледве міг керівницею керувати мені здавалося, що я провадив

автом. Тоді я вирішив потиснути всі гудзики в авті. Незабаром радіо почало грати, світла блимати, ogrіття влучене. Аж тепер я завважив трансмісію на підлозі. Скоро мої зацікавлені рученята почали бавитися цією дивною палицею. Раптом, якось трансмісія зрушилась і авто почало котитися прямо на вулицю. Я був страшенно захоплений, бодай аж доки не вдарив авто сусіда, що стояло 20 стіп попереду.

Завваживши, що я щось наварив, я вискочив із авта і заховався. На моє нещастя тато вже біг з хати кричучи. Цей крик я інколи чую, коли їду автом, але це переважно мої пасажери кричать з переляку.

Завдяки молитов цілої родини, я від того першого разу навчився провадити автом і тепер проваджу краще. Не багато краще, але краще.

Ромко Даревич
по-матуральні курси

Із збірника „Струни”
Української Кооперативної Школи
ім. Цьопи Паліїв в Торонто

ШКОЛА КОБЗАРСЬКОГО МИСТЕЦТВА В МАЛІЙ СЕМІНАРІЇ В РИМІ

На крилах ентузіазму, винесеного з минулорічних літніх курсів гри на бандурі в Мюнхені, випускник повищих курсів Андрій Несмашний з Німеччини, звернувся до музичного керівника в Малій Семінарії о.Є. Небесняка („Небо”), з проською обдумати можливість заснування кобзарської школи. Отець Небо, колишній любитель мистецтва кобзарського, запитав семінаристів, чи бажали б вони навчитись грати на бандурі. На його превелике здивування багато учнів заявили, що вони були б готові вчитись грати на інструменті давніх козаків. Ну, нема ради, „Вокс популі-вокс деї” — „тра робить, як народ велить!” В Семінарії всього лиш чотири бандури, але це не зневірює ні нашого Неба, ні юних „неофітів-бандуристів”. Відразу щодня по пів години вправлялись учні самі, відтак переходили в руки Отця на перевірку. Коли вже вони підвчилились, як сидіти правильно, і як делікатно належитись „ходити” по струнах, школа перейшла на таку систему: поділено всіх на групи по-чотирьох і щодня по-півгодини переходять „муштри” з інструктором. Тепер групи розподілено за здібностями. До першої групи належать А. Бойчук (Англія), І. Гнатюк (Югославія), Б. Максимів (Франція) — усі вони в третій класі, та М. Корцеба (Югославія) з четвертої.

До другої групи належать Г. Овад (Югославія), Е. Копчук (Франція), М. Хомів (Англія), А. Гундер (Англія) — з четвертої класи, та А. Вірло (ЗСА) — з третьої.

До третьої групи належать З. Рацький (Югославія), С. Рістов (Югославія), С. Мазурик (Франція) та С. Чизмар (Югославія) — всі з п'ятої класи. До останньої належать А. Несмашний (Німеччина), М. Кавалко (Югославія) та сам інструктор о. Небо. Всі разом — 15! Перші три групи вчать на основі нот п. Дубицького з Німеччини, а згодом буде навчання з нот Школи Кобзарського Мистецтва в Нью-Йорку. Остання група, здебільша, виступає перед чужинецькою публікою в час святкових трапез з нагоди різного роду церковних та національних свят.

Розпочали ми нашу діяльність щойно півтора місяця тому, але вже багато навчилися. З нашим інструктором о. Небом ніхто не жартує, бо він став дуже „суворим” під час лекцій. Всі мусять добре сидіти, пальці мусять правильно плигнути по підструнках, не можна „схилитись”... І в школі він не такий вимогливий, як під час лекцій гри на бандурі! Але йде, і то нас дуже тішить. Єдина шкода, що в нас замало бандур, але думаю, що наступного року з поворотом до Семінарії по вакаціях, хлопці привезуть свої бандури. Ті, що з Європи будуть мати можливість продовжувати вчитись на бандурі під час літа по таборах, бо Отець сказав, що він по таборах заведе цього ж року школу гри на бандурі. Може вдасться, побачимо. Наразі кінчаємо і надалі будемо Вас познайомлювати з нашими поступами!

Пресова референтура Школи Кобзарського
Мистецтва в Малій Семінарії:

А. Несмашний
о. Є. Небесняк

КНЯЖИЙ ДАР ДЛЯ „ЮНАКА”

У відповідь на листа редакторки „Юнака” пл. сен. О. Кузьмович до всіх станиць і Крайових Пластових Старшин відносно поганій фінансової ситуації пластових видань і зв'язаного із тим запізнення останніх чисел „Юнака” відгукнулися щиро деякі станиці а то і поодинокі пластуни. Зворушливим був лист малої чисельно і далеко віддаленої Пластової Станиці в Денвер, Колорадо у ЗСА і його містимо тут в цілості. До листа був залучений чек на суму 500 дол. і заклик, щоб інші станиці пішли слідом пластунів з Денверу. Ми глибоко вдячні проводові цієї станиці за зрозуміння важливості пластової преси для юнацтва і за те, що вони справу її вдержання ставлять перед іншими біжучими потребами. Щиро дякуємо і слава пластунам з Денверу!

Редактор „Юнака”

ПЛАСТ

Організація Української Молоді
plast, ukrainian youth organization, inc.
станція ч. 9 • denver, colo • branch # 9.

Пластова Станиця Старшина Літлетон, дня 10 червня 1966

Редакція і Адміністрація
журнал Пластового юнацтва „Юнак”
на руки пл. сен. Олги Кузьмович
Ідентифікатор „Юнака”
Літлетон, шт. Кол., #1702

Дорога Проворо!

За безгалинних зборів нашої Станиці в Денвері, що відбулися дня 28 травня 1966 р. вирішено вислати від нашої Станиці Міжнародну допомогу на Видавничий Фонд журналу „Юнак” в сумі 500 дол. / сл. п'ятсот дол. /.

В прилозі пересилася чек ч. 151 на суму 500 дол. на Ваші руки і просимо надрукувати в журналі „Юнак” вістку про наш дар із закликом до інших станиць і з проханням, щоб вони пішли за нашим слідом.

Ваш лист з дня 27 квітня 1966 в справі катастрофічного стану „Юнака” є дуже зворушливий. Ваш лист є, на щоплох і наперс до всіх наших Станиць у ЗСА підтримати Ваші заходи, щоб журнал для нашої юнацтва існував, без страху, що він може загинути.

За нашу скриньку дуже було б корисно покласти в журналі „Юнак” вістку про всі станиці, що мають довгати рік у видавничій пластової журналі.

Бажачемо розповісти у Вашій такій праці, сердечно Вас вітаємо пластовим привітом —

Д. К. О. Б. І.

За Пластову Станицю Старшину в Денвері:

пл. сен. Арте Колосів / пл. сен. Іван Костян, Гид. /
Старшина Секретар

ВИСТУП УЧНІВ ШКОЛИ ІМ. ЦЬОПИ ПАЛІЇВ НА ФЕСТИВАЛІ „ЖИВОГО СЛОВА” В ТОРОНТІ

Рік-річно в Торонті українознавчі рідні школи й курси змагаються за нагороди, виступаючи з деклямаціями, інсценізаціями, хоровим співом, забавами із співом та виголошуванням прозових текстів. Фестивалі відбуваються кожний раз під гаслом, що є пов'язане з життям і творчістю обраного поета, письменника. Цьогорічне гасло було Василя Стефаника; воно звучало: „Я свою душу пустив у душу народу”. А учням учителі пояснити мали це так: Письменник Василь Стефаник був співцем селянського горя, розпуки. Він так їх передав своїм словом, що марно творчість його стала окрасою нашої літератури. Твори Стефаника перекладені на інші мови. Вони звучать немов велика музика Бетговена.

Цього року минає 50 років від смерті Василя Стефаника. І цього року до горя і розпуки українських селян, що її описав Стефаник, долучилося наше загальне горе та смуток через катастрофу в

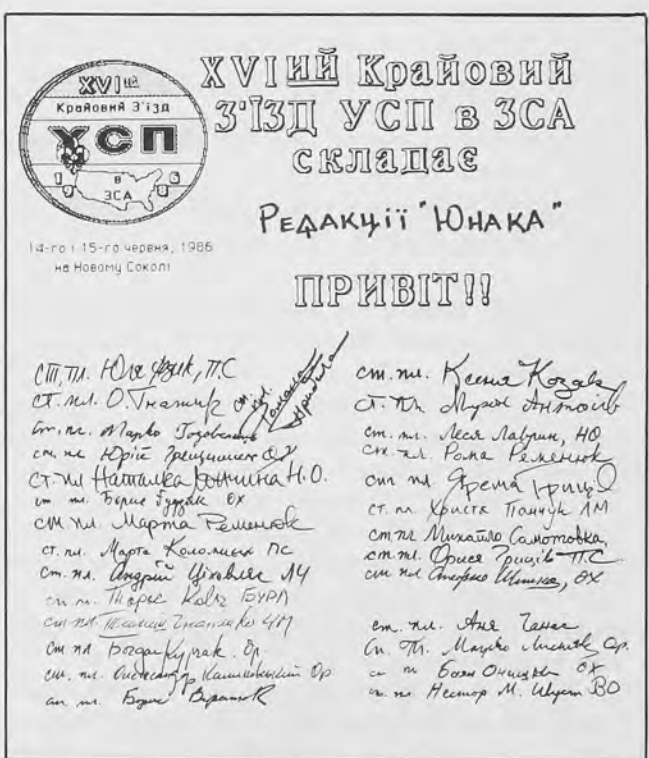
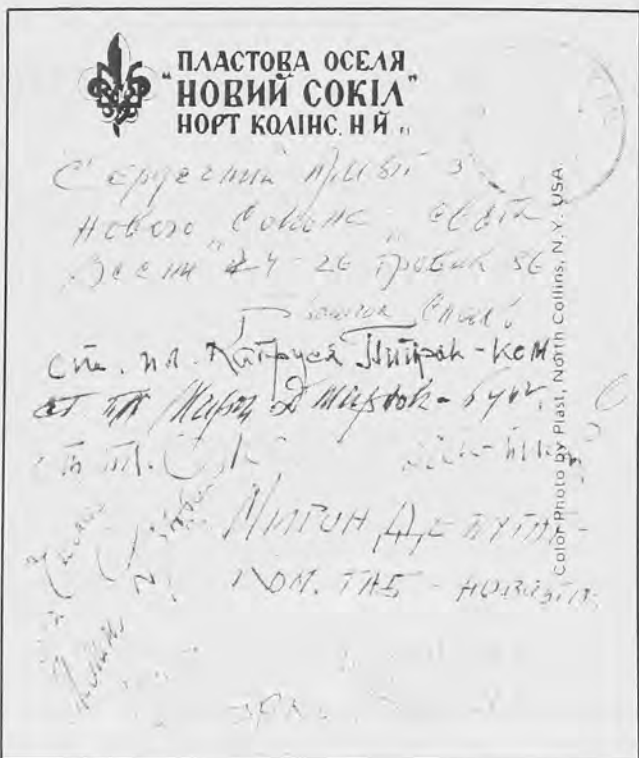
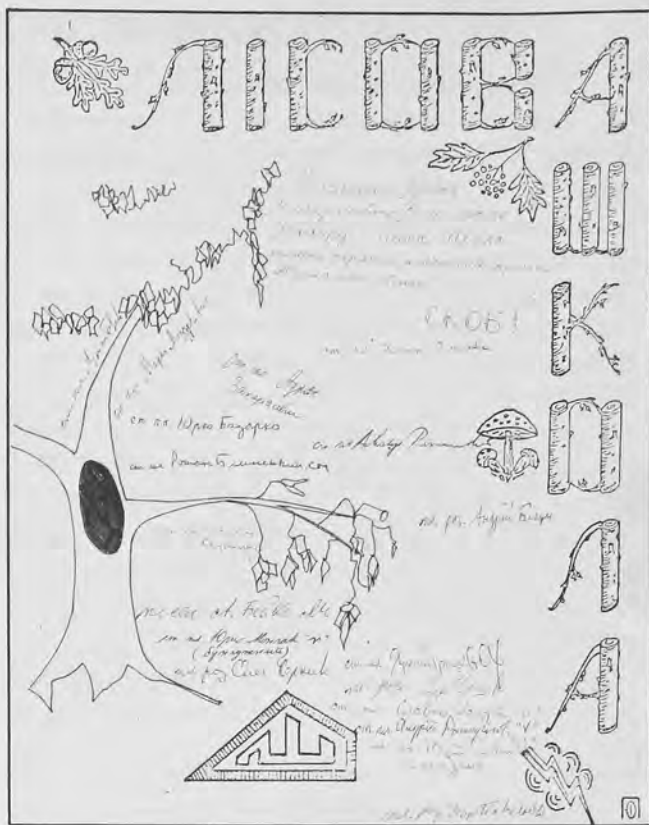
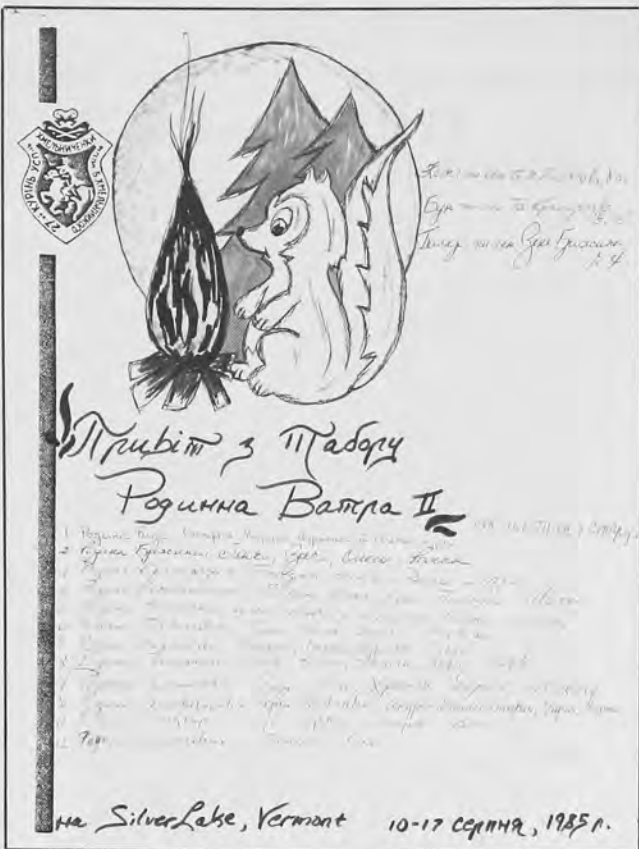
Чорнобилі. Тому учні на лекції творчого писання після розповіді учительки Іроїди Винницької та додаткових інформацій що їх подали учні, написали свої думки і переживання.

Заохочуємо й всіх інших школярів висловитись на тему Чорнобиля, щоб об'єднатись смутком з потерпілими та всім нашим народом. А це буде знаком почуття нашої приналежності до України. Спільні переживання — це міцні вузли, які в'яжуть людей у одну спільноту, один народ. Так твориться духовість народу, її своєрідність.

Подруга Марта

ПРИВІТИ З ТАБОРІВ

ЯК СЛУЖИТИ ПРИ ПЛАСТОВІЙ СЛУЖБІ БОЖІЙ

Припала Тобі честь служити при пластовій Службі Божій — виконай цей обов'язок побожно, чесно і сумлінно.

Перш за все подбай, щоб Твій однострій був зразковим; чистий, а як можливо — випрасуваний. Всі відзнаки пришиті чи причеплені згідно з правильником і правильно зав'язана хустка. Вичисти черевки, помийся (а як треба — підголися) і не йди служити з розбурханим волоссям. Коли вас служить більше, подбайте, щоб усі мали одної довжини штани — згідно з правильником одностроїв на дану пору року. Коли дивитися із лавок, мішані короткі й довгі штани роблять погане враження.

Якщо це пластова Служба Божа в церкві, можете цілком добре служити лише в одностроях (краще виглядає), але якщо о. парох захоче, одягніть даламатики.

Завжди пробуйте мати паристе число вівтарних хлопців, щоб були рівно розділені з кожного боку престоло, але ніколи з цієї причини не відмовляйте можливості служити ще комусь, хто зголоситься а головню — новакам.

Часто по пластових Службах Божих відбувається збірка або апель; зголосіть до курінного або зв'язкового, що прийдете кілька хвилин пізніше (бо треба священикові допомогти скинути ризи і погасити свічки).

У таборах: звільніться півгодини перед Службою Божою, щоб приготувати капличку. По змозі нарвіть свіжих квіток чи хоч би гарних зелених галузок і повкладайте у флякони, гарно було б позамітати капличку. На мандрівках, таборах, прогулянках і Св'ятах Весни правдоподібно буде треба поставити тимчасовий престіл для польової Служби Божої. До цього можна пристосувати різні матеріали, звичайний стіл, дошки на дерев'яних скриньках або ніжках із грубих гіляк, збудувати (як ми робили у Лісовій Школі) з каміння або викопати в землі. На престіл конечно треба обруса (чисте біле простирано вистачить на прогулянку); постарайте хрест (можна зв'язати з дерева), свічки, сірники і дзбаночок чи склянку води.

Якщо священик не перебуває на оселі, а лиш у неділю доїжджає, зустріньте його перед капличкою і запитайте, чи ще щось потрібне до Служби Божої — запитайте, які Тропарі й Кондаки і котрий Апостол та чи є якісь інші зміни в Службі Божій (на деякі свята в тижні є інші Антифони, причастен й інша молитва замість „Достойно Єсть” і т.п.) У великодньому часі, що кінчається на св. Юрія, заступається всі відповідні частини Служби Божої словами „Христос Воскрес”.

Також запитайте, чи Служба Божа буде по-українському чи по-старослов'янському.

Якщо знаєте, скажіть отцеві, скільки пластунів приблизно піде до св. Причастя.

Засвітіть свічки і допоможіть священикові вдягнути ризи.

Кожний з Вас мусить мати молитовник, який є одною з найважливіших частин повного пластового виряду (дивись „Життя в Пласті”).

Уже перед Службою Божою розп'януйте і поділіться — хай один читає Тропарі й Кондаки, а другий Апостола.

Виразно і голосно відповідайте на Службі Божій, не поспішайте і не переганяйтеся.

Гарно було б, щоб цілий табір відповідав, а якщо ні, то щоб співали молитви Служби Божої включно з пластовим „Отчешаєм”.

Під час Служби Божої стоїте по обох боках престоло, коли ж у таборовій капличці нема місця, стоїмо перед капличкою „на спочинь”, лицем до престоло, з молитовниками в руках. Якщо є місце, ідете з отцем на малий і великий обхід з Євангелієм та Найсвятішими Тайнами. Коли переходите перед престолом, поклоніться. Переходіть перед престолом лише під час обходів; коли треба щось подати чи принести, переходіть поза престіл.

Коли отець обертається до людей, кажучи „Мир усім”, і благословить усіх, ви обертаєтесь, з правого боку престоло — ліворуч, а з лівого — праворуч. Після благословення знов обертається лицем до престоло.

Якщо це співана Служба Божа, а Ти стоїш із правого боку престоло, май приготоване кадило — подбай, щоб вугілля було запалене в кадильніці перед Службою Божою, щоб кадила було досить і щоб кадильніця не загасла.

Під час Євангелії виходите поза іконостас з отцем і стоїте на струнко із закритим молитовником у лівій руці. При польовій Службі Божій тримайте Євангелію на руках, як отець читає, опісля отець може вам дати поцілувати Євангелію.

Під час проповіді можете сісти (в церкві) в лавку, на оселі стаєте з боку каплички чи вівтара — але слухайте проповіді, а не розмовляйте між собою.

Під час посвячення Найсвятіших Тайн стоїте на струнко. Також стоїте на струнко на Отче Наш і під час кінцевої пісні при закінченні Служби Божої — „Боже, вислухай благання” чи „Боже Великий”. До Причастя — настоячки. Отець напевно схоче, щоб ви на голос відмовили „Вірую, Господи”.

Коли отець іде мити чашу (зараз після Причастя або по закінченні Служби Божої), нехай один з вас

підє отцеві послужити — подати вино і воду. Якщо отець має правити ще одну Службу того самого дня, то тільки воду.

По відправі допоможіть отцеві роздягнутися з риз, приборіть у капличці та запросіть і відведіть отця на снідання.

Вам, може, прийдеться під час Служби Божої зібрати жертви — ідіть удвійку ви втрійку і постарайте пластовий капелюх чи беретку. По збірці, при свідках, перечисліть гроші й віддайте отцеві чи провідникові оселі.

Якщо припадає Панахида — майте приготоване кадило і станьте на струнко при „Вічная Пам'ять”.

Якщо плянуєте прогулянку, мандрівний табір і т.п., докладіть усіх зусиль, щоб бути на Службі Божій. Попросіть свого отця пароха відслужити Службу Божу, а якщо Ви задалеко, підіть до найближчої церкви чи костела. Коли це неможливе, змовте спільну молитву і підіть у будний день на Службу Божу зараз по закінченні прогулянки.

Розбанич

СПІВАЙТЕ ЗІ МНОЮ!

Подруги та Друзі!

Я тепер готуюся до таборової булавки та згадую із минулих таборів товаришок і товаришів, шатра, теренові ігри, спорт, ватри та спів. Спів для мене — один з найкращих споминів, може тому, що я студентка музики, а може тому, що в декількох таборах, на яких я була, спів був інакший. До того часу ми повторяли пісні щороку — ті самі мелодії, що всюди, з підставленими українськими словами, та декілька традиційних пісень — здавалося, безконечно. Але одного разу ми навчилися пісень, нам до того часу неznаних. Це були пісні наших далеких предків: обрядові, любовні та жартівливі. Коли ми їх заспівали на два, а часом на три голоси, то відчули щось небувалого: духовий зв'язок з нашою батьківщиною, з нашими предками. Пісні звучали нам прекрасно і ми завважили, що вони також

зворушили гостей на День Пластуна. Я ніколи не забуду хвилини, коли ми вперше відчули їхню красу. Не можу оту хвилину повернути, але ті ж пісні і далі викликають в мені зворушення. Хочу з Вами поділитися бодай лиш кількома з них, хоч як не тяжко вибрати тільки чотири. Подаю мелодії та слова. Якщо Ви хотіли б мати більшу збірку, то я радо зберу співанник та вишлю лише за покриття коштів помноження та пересилки.

Сподіваюся, що ці пісні звучатимуть по таборах. Приємного співання!

СКОБ!

ст. пл. вірл. Дарка Ласовська

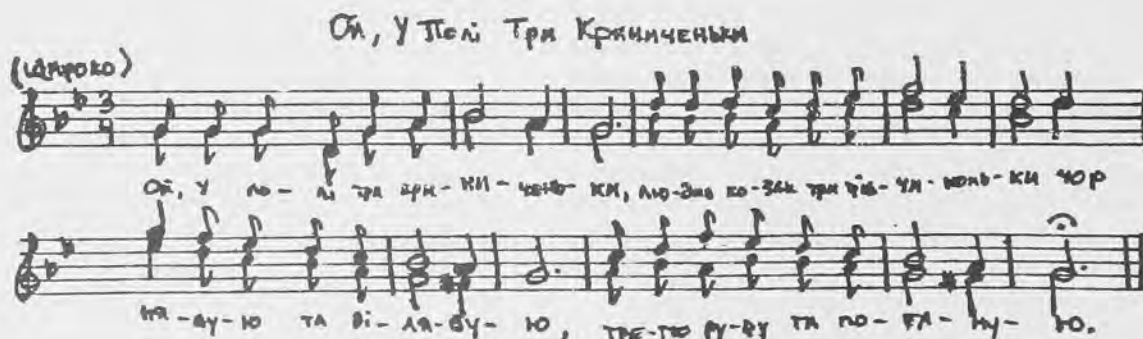
Darka Lassowsky
614 South Street
Clarion, PA 16214
USA

ОЙ, У ПОЛІ ТРИ КРИНИЧЕНЬКИ

1. Ой, у полі три криниченьки,
Любив козак три дівчиноньки —
Чорнявую та білявую,
Третю руду та поганую.

2. „Що чорнявую з душі люблю,
На біляву залицяюся,
А з рудою-препоганою
Хіба піду розпрощаюся!”

3. Чи всі ж тії та сади цвітуть,
Що зарані розвиваються?
Чи всі ж тії та вінчаються,
Що любляться та кохаються?

В КІНЦІ ГРЕБЛІ

1. В кінці греблі шумлять верби
Що я їх садила
Нема того козаченька
Що я полюбила. (2)
2. Нема того козаченька,
Поїхав за Десну
Казав, рости, дівчинонько,
Аж на другу весну. (2)
3. Росла, росла дівчинонька,
Аж на порі стала
Ждала, ждала козаченька
Та плакати стала. (2)
4. Плачте, плачте, карі очі,
Така Ваша доля,
Полюбила козаченька
При місяці стоя. (2)

В Кінці Греблі

(широко)

Вкін-ці гре-блі шум-лять вер-би що я їх са-ди-ла
не-ма то-го ко-за-чень-ка що я по-лю-би-ла, не-ма то-го
ко-за-чень-ка що я по-лю-би-ла.

ТУМАН ЯРОМ

1. Туман яром, туман долиною (2)
2. За туманом нічого не видно (2)
3. Тільки видно дуба зеленого (2)
4. Під тим дубом криниця стояла
Із криниці дівка воду брала.
5. Упустила золоте відерце
Засмутила козакові серце.
6. Ой, хто тєс відерце дістане
Той зі мною на рушничок стане.
7. Обізвався козаченько з гаю (2).
8. А я тєс відерце дістану (2).
9. Я з Тобою на рушничок стану. (2).

Туман Яром

(широко)

Ту-ман я-ром Ту-ман до-ли-но-ю, Ту-ман я-ром
ту-ман до-ли-но-ю

ОЙ, НІХТО Ж ТАМ НЕ БУВАВ

1. Ой, ніхто ж там не бував
Де ся явір розвивав

приспів: Ой, яворе, явороньку зелененький!

2. Три місяці ясных
Три парубки красних

приспів

3. Перший парубок
Пан Івасенько

приспів

4. Другий парубок
Пан Петрусенько

приспів

5. А на Івасеньку
Вишита сорочка

приспів

6. А хто ж йому вишив
Панна Марисенька

приспів

7. А на Петрусеньку
Вишита сорочка

приспів

8. А хто ж йому вишив
Панна Ганнусенька

приспів

Ой ніхто ж там не бував...

ЯК МИ ЇХ БАЧИМО

ЕСПАНЕЦЬ

З ПЛАСТОВОГО ГУМОРУ

У „Лісовій Школі” навчаються штуки таборування провідники таборів. Учасниками її були переважно найліпші пластуни. У проводі були також інструктори з досвідом. Та найбільше труду й знання вкладав пл. сен. Петро Содоль, член куреня „Лісові Чорти” професійний військовик, майор американської армії.

Після багатьох успішних кожнорічних вишколів раз минулого року табір не відбувся, бо не було кандидатів.

ПЛАСТУНИ

ІШЛИ РЯДАМИ

Пластуни ішли рядами,
Стежками лісовими,
Зближалися до брами,
До Петра со-святими.

Петро так ніби не святець,
А наче воїн в брамі став
До свого царства лісового
Лиш праведних впускав.

Взяв свою книгу мудрости,
Вписав всіх учнів своїх,
Повів їх далі в темний ліс
До „Школи лісової”.

Привів їх в нетри лісові,
Щоб таїнства відкрити,
Щоб знали, що то ліс
І як у ньому жити.

Вчив як ловити гадюк
Голими руками,
Як зварити з них обід
Двома сірниками.

Що не можна на воді
Вогню запалити,
Але можна і без пива
Спрагу погасити.

Він багато років
Праведних навчав
І готових лісовиків
До міста пускав.

Цього року все змінилось,
Ще так не бувало,
Сам Петро чекав у брамі
Праведних не стало.

Праведні вже не приходять
До Петра святого,
Може прийдуть ще грішники
До Чорта лісового.

Іван Франів

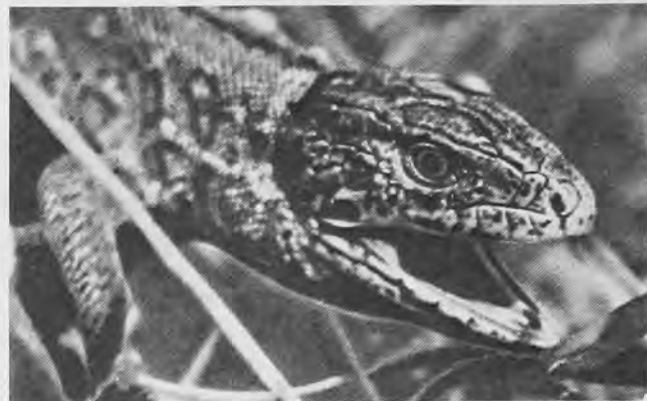
ЛІСОВІ КВІТИ

Учні надумали піти в ліс. Довго не радились бо ліс для них це місце душевного відсвіження, палких, часом трохи наївних, але завжди відвертих суперечок про все на світі, про життя, про кохання...

Потрапили на поляну. Квіти, море квітів. Жовтих більше, тому й горить вона сліпучим полум'ям яскравих фарб. Усі розбрелися. Незграбних букетів ніхто не рве. Це вважається ознакою поганого смаку.

Лунають повні радощів і завзяття юні голоси. Вони доносяться з усіх боків соняшної галявини.

— Розсилав добрий сівач насіння, і ось тобі — живий килим.

— А чому, коли кохають, то дарують квіти?

— Кохання і квіти — невід'ємне, як день і сонце.

— Хлопці, дівчата, сюди! Їжак на дереві.

Озерце. Нещодавно випали рясні дощі, і вода не встигла увійти в землю.

Окружила горби з усіх сторін, утворивши острівці. На одному з них височіла старенька роздвоєна сосна, на якій і причаївся їжачок.

— Хоча йому і є що їсти, та із сосни треба злізти, — жартує хтось. Сміємось.

— Ой, ящірка! Без хвоста бідолаха...

— Коли б люди всієї землі зараз пройшли переді мною, я кожному подарувала б по квітці. А закоханим тільки ромашки. Вистарчило б?

— Сонечко, сонечко, полети на небо...

— Мені здається, що щастя — це великий-великий букет з усіх-усіх на світі квітів. Але як його зібрати?

— Можна, якби усі люди землі збирали один букет на всіх.

Але звірятко жарту не зрозуміло. Миттю скотилося у траву, пірнуло в воду й попливло...Аж забулькотіло...

— А хіба їжаки плавають?

— Так. Кожна тварина, відчуваючи небезпеку, здатна на вчинки, які при звичайних умовах, здавалося б, не відповідають їхньому способу життя.

...Повертались додому раді, збуджені. У кожного — скромний букетик лісових квітів. А в серці — гарна згадка про звичайний день. Звичайний день юності.

Леонард Михайловський
Із збірки „Сонечко сіє купаву”

ПЕРША СПРОБА

Гурток „Сон Літньої Ночі” 4-го куреня ім. Лесі Українки проходить програму 3-ої юнацької проби. Юначки запланували проєкт у формі семінара, щоб поглибити своє знання з проблем і життя українського Пласту та української громади.

Програму проєкту пластунка юначка Оленка Ганківська представила Кадрі Юнацьких Виховниць під час крайового з'їзду. Юнацькі виховниці привітали ініціативу гуртка „Сон Літньої Ночі”. Юначки з ентузіазмом wraz із своєю подругою ст. пл. Лесею Потічною приготувались до зустрічі. Було мороки немало. Хотілось зібрати якнайкращих доповідачів, які допомогли б старшому юнацтву поговорити про сучасні події пластового та українсько-громадського життя.

Запрошення надіслали до наших сусідських пластових станиць. Бо юначки мали на думці цією зустріччю скріпити вузол пластової дружби крім гутірок.

Чудовий день. В домівці гамірно. Наша домівка нововідновлена. І ми перші удостоїлися відбутися нашу юнацьку зустріч у ній 26 і 27 квітня 1986 року.

Всі учасники — у пластових одностроях. Очікують відкриття зустрічі. Її відкриває пластунка юначка Оленка Ганківська, яка пояснює мету зустрічі і проголошує програму. Вона просить до слова станичного торонтонської пластової станиці пластуна сеніора Ереста Гуцуляка. Друг станичний вітає юнацтво з близьких і далеких віддалень — Оттава, Монреаль, ст. Кетеринс, Гамільтон, Нью Йорк і Торонто, та пластових виховників. Вказує, що постійним завданням Пласту є потреба розбудовувати всі ділянки не тільки пластового, але й суспільно-громадського життя на користь поневоленого українського народу.

Відтак подруга довголітня юначка виховниці пластун сеніор Ірена Вжесневська вводить програму і представляє поодиноких прелегентів гутірок.

Першу гутірку проводила булавна юначок пл. станиці Торонто, Люба Тарапацька, яка на тлі гурткової юнацької праці висвітлювала сучасну проблематику юнаків і юначок та виховників. Учасники беруть активну участь в гутірці, підкреслюють потребу послідовності в праці, мають велике виrozumіння до праці виховника, застановляються над пластовими таборами, над популяризацією різних пластових вміlostей.

Другу гутірку проводив друг сеніор Юрій Даревич, професор Йорк Університету. Темою гутірки — було „Ми і Україна”. В гутірці порушено наші завдання у відношенні до України — про духову

Учасники семінара для підготовки до III юнацької проби в домівці Пластової Станиці в Торонто

і фізичну руйну українського народу, переслідування української мови, про арешти на Україні. Гутірка мала великий успіх, бо обговорено багато справ, що стосуються сучасних подій в Україні.

Відтак була гутірка з фільмом „Пропаганда московсько-большевицької окупації України”. Висвітлив фільм проф. Джуравець і подав коментар. Присутні ставили запити. Було вирішено якнайбільше працювати над собою, щоб стати корисними українській справі.

Почався полуденок. Юнацтво під час полуденка дальше продовжувало розмови на різні актуальні теми, які торкають українську громаду та пластове середовище. Відчувалося атмосферу, що заохочує юнацтво до поглиблення знання і пізнання своєї історії, культури та сучасного стану життя нашого народу в системі ворожої окупації та вияв бажання працювати для його допомоги.

Відтак відбулася гутірка старшої пластунки Оксани Винницької „Старше юнацтво у праці з новацтвом”. У своїй гутірці подруга Винницька старалася спопуляризувати працю новацької виховниці. Вона пояснювала методику праці з новацтвом, ілюструвала багато засобів, які скріплюють зацікавлення новачок до Пласту.

Потім Валентина Курилів та Анна Троян провели гутірку з юнацтвом „Праця і завдання комісії в обороні доброго українського імени”. Вони висвітлили багато сучасних подій української громади. Вив'язалася цікава дискусія, було багато запитів. І тут присутні виявили почуття приналежності до народу, для якого треба всім працювати. Цей момент треба з'ясувати, як один з найважливіших чинників у виховній праці. І тут наше юнацтво цитувало слова основоположника Дрота — „Не Я, не Ти, а Ми”.

Юначки-учасниці семінара для підготовки до III юнацької проби в домівці Пластової Станії в Торонто. Справа пл. сен. Ірина Вжесневська

Надворі смеркало. Юнацтво готувалося до товариської зустрічі у домі панства Ганківських. Товариська зустріч, співи, фільм і довгі пластові розмови скріпили пластову дружбу.

На другий день юнаки й юначки взяли участь у Службі Божій в церкві св. Миколая. А відтак в шкільній залі о. парох М. Паньків провів гутірку з юнацтвом „Юнацтво у підготовці 1000-річчя Християнства України”. Отець старався влити в душі нашої молоді почуття приналежності до народу — нації, що вже 1000 років є членом християнського світу, що наша віра і любов до церкви і до її 1000-літніх надбань має бути заохотою якнайбільше працювати над собою. Юнацтво виявило в гутірці гордість, що вони належать до народу, який саме в часі їхнього життя святкуватиме 1000-річчя християнської віри. Вибрано друзів, які подадуть підсумки нашої зустрічі та рекомендації.

Наше бажання зустрічі чітко підкреслило єдність і любов до свого народу. Присутнім подаровано відзначку зустрічі.

Пластовою піснею закрито нашу зустріч. Ще довго лунало пластове поздоровлення „Скоб”! До нової зустрічі!

Присутня

РОДИННИЙ ТАБІР „ХМЕЛЬНИЧЕНКІВ”

Минулого літа відбувся в часі між 10-им та 16-им серпня 1985 року другий з черги родинний табір улаштований Куренем УСП і УПС „Хмельниченки”. На таборі, що відбувався на „Силвер Лейк” недалеко відомого лешатарського терену Кіллінгтон, Вермон, ЗСА взяло участь 12 родин в тому 23 дорослих і 31 дітей. У таборі що мав назву „Родинна ватра II” брали участь такі пластові родини: Коженювські, Біди, Павлюки, Брожини, Крамарчуки, Яцикевичі, Літинські, Фарміги, Платоші, Стасюки, Боднарі і Камінські.

Учасники зложили даток на Пресфонд „Юнака” у висоті 45 дол. і передали привіт, який містимо в тому числі „Юнака”.

Комендант табору пл. сен. Борис Павлюк переслав нам враз із чеком і привітом декілька знімок, які містимо.

Прогулька на найвищу гору в східних ЗСА Монт Вашингтон

Батьки відпочивають коло озера

Учасники табору „Родинна ватра II” біля озера

АНДРІЙВСЬКИЙ ВЕЧІР В МЮНХЕНІ

Перша й остання проба. Музика грає. Танцюристи випробовують кроки під звуки пісні „Нью-Йорк”. Інші обговорюють, як найкраще виконати виступ, які нам реквізити потрібні до виступу, що одягти, як найкраще підмалюватися, які мають бути декорації.

Випробовуємо різні кроки. Раз бачимо, що наші рухи незграбні, просто дивні. Інший раз усі задні танцюристи падають на передніх. Нарешті домовилися: Юлія вестиме танець, за нею я, а за мною решта „хвоста”.

Інша сцена. Наша „відома” рок-група випробовує свій виступ. Чи можна познайомити вас із членами групи? Анатоль та Андрій грають на електричних гітарах, Михась на барабані, інший Андрій на електронних органах. А Тарас — наш популярний співак. Він досить подібний до Джорджа Майкела. Ясно, що вся музика насправді з платівки, як це звичайно в таких акторів, як ми, й буває.

Та треба ще й інші номери вправляти. Нових ідей не бракує. І сміху не бракує. Власне, ми котилися зі сміху по підлозі, коли Остап, наш самозваний технік, мав удавати, що його струм ударив. Повірте мені, було так смішно, що ми зі сміху мало не тріскали. Так нас Остап увесь час забавляв.

Моя сцена. Рок-група грає „Серфінг Ю.Ес.Ей.” Ми з Андрієм — це вже третій Андрій, так і належить на Андріївському вечорі — скачемо із заміною за „серфборд”, це — найзвичайніша дошка, зі сцени вниз. Ого, мало не впала на ніс. Ми двоє виступатимемо як пара із шістдесятих років, що на пляжі й хоче плисти хвилями на дошці. О, це було страшно.

На щастя, ми підготували для публіки ще один „делікатес”. Остап виступатиме як — угадайте, як хто? — як доктор Франк Фортер із кінофільму „Рок-кі горрор пікчер шоу”. Так, ви добре чули. Остап, який має статуру Арнольда Шварценеггера, одягне вузьку, вузесеньку сукню, підмалюється на „сексі”, і до того співатиме „Ай’м а світ трансвестайд”.

Виступ. Страх від сцени, тремтіння, стрес, поспіх. Всі ми, „актори”, стиснені в маленькій кімнатці в підвалі, одягаємося, малюємося. Вже час виступати. Всюди крики. „Чи можеш допомогти мені перебраться?!” — кричить хтось. „Ой, я все забула! І що мені тепер робити?!”, „Гей, де мої штани?!”, — гукають інші.

Одяг для мого номера — знаменитий. А Андрій одягнув шорти з гавайським візерцем, шапку з дашком проти сонця та плавальні пояси на руки. Я зелені „бермуди”, зелену блюзу, купальний костюм на

пружки й, що не треба забувати, „кул” — окуляри проти сонця. Ну, й виглядало це смішно!

Нарешті — завіса відкривається. Чи добре я це чую? Чи то Едіт Піаф співає „Кабаре, кабаре”? Е ні, це Наталка й Остап удвіюк співають. Чути сильні оплески.

Бігаю швидко, швидко вгору. Там за сценою тісно. Андрій уже чекає. Я молюся, щоб не впасти й запороти носом. Однак стрибок нам удался знаменито. Танцюємо через залю, аж до її кінця. Там уже чекають нас із плавальним колом, з портативним радіо, олією на сонце. Знову виходимо на залю, але тепер з новими реквізитами. Тим часом серед залі поклали правдивий „серфборд”. А тепер така штука. Андрій показує свої „м’язи”, стоячи на дошці. А я мала тільки лягти на цю дошку й здавалося — це буде дуже легко. Але як тільки я лягла на дошку, так і почала котитися сильно то сюди, то туди. Ясно, що публіка реготала. Тільки одна особа не реготала, тобто я. Мені ж не було смішно. Нарешті й це закінчилося, і я могла вилікувати свою „морську хворобу”.

Поспішаю перебраться. Там Наталка вже готує нашого головного актора — Остапа. Раптом вбігає, мов вітер, Юлія й кричить: „Остапе, ти вже давно мав бути не сцені! Вже половину твого номера відіграли!” Остап так і вибігає нагору, тільки одне око намальоване, ще не одягнувся як слід, і свій шал забув. Наталка — спокійний темперамент. В неї — рятувальна ідея: „Юліє, йди нагору й скажи, щоб ще раз переграли музику. А ти, Остапе, зачекай, переберися спокійно”. Ну, так і було. А потім Остап вийшов на сцену й став виступати. Ніхто з публіки й не помітив, що за сценою була затримка. На наше щастя!

Остання сцена. Музика грає мелодію „Нью-Йорк — Нью-Йорк”. Танцюємо й потрохи втягаємо до танцю й публіку. На залі — спільна забава. Оце і є життя справжнього актора.

А ви, може, спитаєте: „А що ще на цьому вечорі діялося?” Не так уже й багато. Ворожки, як і належить, ворожили. Мені так і „наворожили” самі дурниці. Для „старшого” панства музика грала весь вечір. Згодом вони стали розходитися, їм, здається, було вже пізнуvато. То ми й використали нагоду. Тепер музика заграла нам до смаку. Влаштували ми для себе „диско-парті”. Аж до другої ночі. Ну, й добре ми погуляли собі!

Грудень, 1985

Лариса Власов
Членка П Куреня УПУ
ім. Андрія Гарасевича в Німеччині

ТАБОРИ, ТАБОРИ, ЛІТНІ ТАБОРИ

Кожного літа наша молодь старається вирішити де таборувати. Місце, віддаль, кошт і зацікавлення дуже часто диктують нам, де їхати на літній табір.

Оттавська Пластова Станиця не мала запланованого свого табору на літо — 85 р. Отож я і моя подруга Оксана Осадчук з гуртка „Північне саяво” вирішили поїхати на інший табір. Ми поїхали на „Бандурський” табір на оселі „Україна” біля міста Лондон, Онтаріо. Табір є під патронатом ОДУМ-а і триває два тижні.

Це був інший табір, ніж я дотепер знала. Ми тут не вивчали природу, не мандрували і не ночували в шатрах. Ми вивчали бандуру і хоровий спів. Гри на бандурі вчив нас В. Мішалов з Австралії, а співу Цюра з Америки.

Бандурський табір не є стисло музичний. Ми мали теж нагоду займатися спортом і брати участь в „олімпійських змаганнях”, пливати в таборовому великому басейні, їздити на прогульку і вивчати красу природи. В неділі ми брали участь у Службі Божій.

На таборі крім ОДУМ-івців я теж зустрічала і СУМ-івців. Ця зустріч дала мені нагоду заізнатися з молоддю інших молодечих організацій. Крім канадської української молоді я тут теж зустрічалася з американською молоддю. Це дало мені змогу взнати про їхнє життя, їхні зацікавлення, а також нав'язати коло нових друзів і подруг.

Я теж дещо дізналася про бандуру. Бандура це дерев'яний струнний музичний інструмент західно-європейського походження, мабуть з Англії. Як популярний інструмент придворних концертів, він скоро поширився на гетьманських дворах і витіснив кобзу, як національний інструмент. В новіших часах бандуристи О. Вересай, Г. Хоткевич, В. Ємець і Г.

Юначка Зоріанна Кіт і бандура на бандурському таборі

Китасти прославили бандуру не тільки на Україні, але по цілому світі.

На таборі ми мали вечірні ватри, біля яких співали і грали на бандурі. При тій нагоді я зрозуміла, що бандура „співає” біля ватри, бандура „сумує” коли її не вживають, бандура „плаче” коли не чує української мови. Бандура найкраще почувается в руках української молоді.

Надійшло літо — 86. Час знову думати про літні табори. Отож тим, що ще не були на бандурському таборі, я радо рекомендую побувати там, тим більше, що на оселі „Україна” можна знайти куток своєї рідної батьківщини і почути „соловейний” спів бандури.

СКОБ!
пластунка-юначка Зоріанна Кіт

З ЖИТТЯ МОЛОДІ В БРАЗИЛІЇ

ПРОГУЛЯНКА НА ВІЛА ВЕЛЯ

Члени останньої управи молодечої організації КЛЕМ в Бразилії робили щотижня сходини. Для своїх членів влаштовували декілька імпрез: концерти, молодечі забави, турніри, доповіді, академії тощо. Молодь, яка належала до управи і працювала впродовж цілого року, на закінчення своєї каденції вирішили поїхати на одноденну прогулянку в гори Віла Веля коло міста Понта Гросса, щоб попрощатися і спільно пережити милі моменти серед природи.

Дівчата приготували смачну їжу, а хлопці подбали про напитки і транспорт.

Їхали ми двома автами цілих дві години, які пройшли дуже скоро, бо ми забавлялися, співали.

День був гарний, соняшний, а в дорозі нам часто пригадувалося, що в ті самі сторони також їхали давно наші імігранти, тільки вони їхали лісом, а не дорогою, тим більше асфальтом, як ми тепер.

В місті Понта Гросса наша група взяла участь у Службі Божій в УАПЦ, де ми зустрілися з частиною українців, що там живуть. Пізніше деякі з них поїхали разом з нами на Віла Веля: родина Городецьких, пані Наталя Гучок, о. Микола Милусь з УАПЦ та багато інші. Там ми смачно пообідали,

Члени КЛЕМУ на найвищій горі в Віла Веля.

Сидять (зліва): Одарія Біласіцька, Корнелій Шмулик, Ірина Жук, Катя Баран, Жакеліна Городецька, Ігор Баран, Жілели Городецька. Стоять (зліва): Петро Білоніцький, Єлисавета Магура, Рената Магура, Мірна Волошин, Іван Кавалюк, Кондрат Мартичок, Маврісіо Гулик та Євген Шмулик

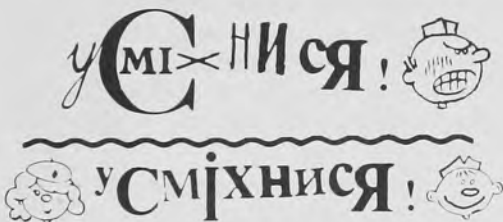
а після обіду довго співали українські пісні. Відтак помандрували в гори, звідки побачили прекрасні краєвиди, відчули свіже гірське повітря, спостерігали чарівний захід сонця.

Вид з гори Каміні Віла Веля — Бразилія — місце прогулянки членів КЛЕМУ

З цієї нашої мандрівки нам залишиться назавжди приємний і незабутній спогад.

Корнелій Шмулик

БЕЗ СЛІВ

Замість квітів на могилу

св. п.

ЯРОСЛАВА ЯРЕМИ

великого приятеля пластунів з Нью-Йорку склав на прес-фонд „Юнака” \$50.00 — Гурток Пластприяту в Нью-Йорку.

Замість квітів на могилу

св. п.

ст. пл. ЮЛІЯНИ „ПУНІ” РАТИЧ

члена 8-го Куреня УСП-ок „Чортополохи” склали члени обох Куренів 8-ий УСП-ок і 24-ий УПС-ок на прес-фонд „Юнака” \$330.00 — американських. По \$25.00 — Ока Грицак, Марія Леськів, Надя Нинка, Віра Попель, Соня Слободян, Роня Стойко-Лозинська; \$20.00 — Аня Максимович; по \$10.00 — Славомира Білас, Ліда Борисюк, Леся Веремієнко, Наталка Головінська, Ліда Гук, Мотря Кравченко, Рося Лабінська, Надя Оранська, М. 3. Одежинська, Віра Пак, Авра Слюсарчук, Христя Ставнича, Галя Тарнавська, Марта Тарнавська; по \$5.00: Аріядна Бах, Катруся Панченко, Марта Самотулка, Марта Юзенів, Разом \$330.00 американських.

Замість квітів на могилу

св. п.

пл. сен. ВІКТОРА ЯВОРСЬКОГО

відданого Пластові працівника на різних постах, останньо ГОЛОВИ ГОЛОВНОЇ ПЛАСТОВОЇ РАДИ склав на Видавничий Фонд Пл. Видавництва \$30.00 — Іван Макогін — шкільний товариш з юнацьких літ, з дружиною Розалією.

Замість квітів на могилу

св. п.

пл. сен. ВІКТОРА ЯВОРСЬКОГО

невіджалуваного брата, швагра, хресного Батька, дядька, склала родина Олександри і Романа Копачів з сином Юрієм та його родиною — дружиною Галиною і дітьми: Ренатою, Ларисою і Денисом на Вишкільний Фонд Пласту \$100.00.

Замість квітів на свіжу могилу

сл. п.

пл. сен. ІГОРЯ ЗАЯЦЯ

чоловіка референтки пластових видань у Пл. Станищі Філядельфія, що відійшов у вічність 30-го травня 1986 року. Складаємо \$20.00. Опечаленій Дружині і Родині висловлюємо щирі співчуття.

Микола і Володимира Кавки з Філядельфії.

та на „ЗАЛІЗНИЙ ФОНД” пластових видань

ЗСА:

- \$100.00 — даток Куренів УСП і УПС ім. Г. Орлика (надіслав пл. сен Микола Курчак — курінний частина приходу з 24-ої „Орликіяди”, листопад 1985
- \$50.00 — Гурток Пластприяту в Нью-Йорку (дивись замість квітів на могилу св. п. Ярослава Яреми)
- \$680.00 — Велике Плем'я Лісових Чортів (дивись замість квітів на могилу св. п. Романа Загайкевича)
- \$330.00 — 8-ий і 24-ий Курін УПС-ок „Чортополохи” (дивись „Замість квітів на могилу св. п. Юліяни „Пуні” Ратич). Надіслала пл. сен. Соня Слободян.

Канада:

- \$100.00 — Українська Народня Каса в Монреалі
- \$100.00 — даток на пресфонд з річної надвишки.
- \$100.00 — Родина Олександри і Романа Копачів з дітьми й внуками (дивись „Замість квітів на могилу” пл. сен. Віктора Яворського — голови ГПРади, брата Олександри Копач)
- \$30.00 — Іван і Розалія Макогони (дивись „Замість квітів на могилу шкільного товариша Віктора Яворського)
- \$1290.00 в тому \$1060.00 — американських і \$230.00 — канадських

Замість квітів на могилу

св. п.

пл. сен. керівн. РОМАН ЗАГАЙКЕВИЧ, ЛЧ

склали на Видавничий Фонд „Юнака” фаміліанти з кодел: Хришата, Беркут та Сивуля: \$35.00; Любомир Думановський, по \$25.00; Ігор Гапій, Юрій Дац, Борис Кекіш, Володимир Корнага, Дмитро Косович, Василь Лев, Роман Процик, о. Артемій Селепина, Юрій Савицький, Остап Тершаковець, Ігор Сидоряк, Юрко Тарасюк, Іреней Юрчук; по \$20.00: Марко Бачинський, Осип Гапій, Василь Гнатів, Іван Головінський, Андрій Ластовецький, Ярослав Макарушка, Олег Мачай, Ростислав Мілянйч, Михайло Мочула, Олександр Пясецький, Роман Рогожа, Петро Содоль, Василь Тершаковець; \$15.00 — Михайло Пежанський; по \$10.00: Роман Микита і Василь Мочула. Крім того, член 1-го Куреня УПС С. і С. Тисовських пл. сен. керівн. Тарас Дурбак склав \$25.00 — разом \$680.00 американських.

Хто з Вас подорожує

- літаком • кораблем • поїздом • автобусом
- у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати
безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюроі

МАРКІЯНА КОГУТА

і

ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto M6H 1N2, Ont.
Telephone: 535-2135 & 535-2136

ЗДОРОВИЙ І СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є

Ірина і Роман Вжесневські

**THE FUTURE
BAKERY**

735 Queen St. West, Toronto, Ontario
Tel.: EM 8-4235

Праця і ощадність забезпечать
Вашу майбутність!
Пластуни і Пластунки,
учні свято-миколаївських шкіл,
складайте свої ощадності у

**СВЯТО—МИКОЛАЇВСЬКИЙ
КРЕДИТОВІЙ СПІЛЦІ**

Спілка приміщується в будинку
Вашої школи і є відкрита від
год. 10 до 1 по полудні.

4 Bellwoods Ave., Tel.: 336-4529
Toronto, Ont. M6J 2P4

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСУНИ І ПЛАСТУНКИ

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстарішій кредитівці
у Торонті

**Українська
Кредитова Спілка**

Централа 295 College St. Toronto, Ont. M5T 1S2
Tel.: 922-1402 & 922-2797

Відділ 3635 Cawthra Road
(біля Української Католицької
Церкви)
Tel.: 272-0468

Відділ 2397 Bloor Street West, Toronto,
Ontario
Tel.: 762-6961

Корисні умови для вкладів і позичок. Наше завдання
помагати членам в економічних справах порадами і
фінансово.

Наша справа — служити членам!

ОДИНОКА В ТОРОНТІ УКРАЇНСЬКА

COMMUNITY TRUST CO. LTD

2271 Bloor Street West
Toronto, Ontario M6S 1P1
Phone: (416) 763-7333

Приймає вклади і ощадності. —
Платить найвищі відсотки. —
Уділює особисті і моргеджові позики. —
Приймає і реєструє пенсійні плани і на
нові дома (PPC). — Полагоджує всі
банкові операції. — Завідує спадками і
довіреннями (траст).

ОЛЕНЬ СОКІЛ БДЖОЛА БАРВІНОК

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА**

"САМОПОМІЧ"

І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ

"САМОПОМІЧ"

— ВІДДІЛ у ПАССЕЙКУ —

*запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.*

Години урядування:

Понеділок	6:00 — 9:00 вечір
Вівторок	6:00 — 9:00 вечір
Середа	9:00 — 1:00 пол.
Четвер	6:00 — 9:00 вечір
П'ятниця	6:00 — 9:00 вечір
Субота	9:00 — 1:00 пол.

Щадить, позичає та полагоджуйте всі свої
фінансові потреби в своїй рідній Українській
Фінансовій Установі.

Кредитова Кооперативна платить вищі відсотки
від звичайних оцадностей якого-небудь банку
чи шадниці.

А також даємо на дуже догідних умовах
всього роду позички.

ЗАЙДІТЬ ДО НАС ЧИ ПОТЕЛЕФОНУЙТЕ:

229 Hope Ave. Passaic, N. J. 07055. Tel. 201-473-5965

"... виховання — це надавання дум-
нам і почуванням якогось напрямку", —
наже Олександр Тисовський-Дрот. Пла-
стова преса саме й сприяє виконанню
цього завдання.

Читайте ж і СВОЄЧАСНО передпла-
чуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і нова-
нів та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й
загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал до-
рослого членства Пласту, Пластприяту і
загалу батьків, які цікавляться вихован-
ням і громадськими справами.

Купно і продаж реальностей
Оцінка (валюація) реальностей
Аранжування, купно і продаж
мортгеджів
Загальна асекурація

R. CHOLKAN & CO. LIMITED

REALTOR — INSURANCE BROKER

527 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 532-4404

2336 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5555

3359 Bloor St. W. Etobicoke — Tel.: 236-2666

INSURANCE:

2204 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5666

Пластун є оцадний...
(4-та точка пластового Закону)
*... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: Кредитівка "Самопоміч"*
558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303